

Hồi thứ Sáu Mười Ba HAI KỲ TRẬN BÀY RA ĐỢI ĐỊCH

Độc Cô Nhạn thốt nhiên giật mình kinh hãi.

Nguyên chàng đã nghe rõ có tiếng người cười rất lạnh lẽo rồi nói:

– Mưu kế của các người tuy hay thiệt nhưng e rằng không được như nguyên đâu.

Thanh âm này tuy nhỏ bé nhưng rất rõ ràng.

Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Quần hùng đều nhắm mắt ngưng thần dường như không một ai phát giác ra điều gì khác lạ.

Chàng không nhìn được nữa cất tiếng khẽ hỏi:

– Quý vị có nghe thấy động tĩnh gì không?

Quần hùng đều đồng thanh đáp:

– Không thấy chi hết.

Tuệ Phàm thiên sư vội hỏi:

– Thị lực và thính lực của lão hiệp sĩ rất mực cao cường đã phát hiện tung tích địch chưa?

Quần hùng liền đề tụ chân lực chuẩn bị ứng chiến. Nhưng bốn bề đều yên lặng như tờ đến gió lay động ngọn cỏ cũng không có nữa.

Độc Cô Nhạn rất lấy làm kỳ vì thanh âm kia không phải là dùng phép truyền âm nhập mật nói ra, mà sao chỉ có một mình nghe thấy còn người khác lại không hề hay biết.

Giữa lúc chàng đang kinh ngạc thì nghe tiếng cười lạt và thanh âm kia lại vang lên:

– Độc Cô Nhạn! Người có dám ra đây không?

Lần này chàng nghe rõ lắm và phân biệt được cả là tiếng đàn bà.

Độc Cô Nhạn lại đảo mắt nhìn những người xung quanh thì bao nhiêu mục quang đều nhìn chăm chú vào chàng và hiển nhiên họ vẫn không nghe thấy gì.

Tuệ Phàm đại sư thấy Độc Cô Nhạn cả kinh thất sắc, vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:

– Độc Cô hiệp sĩ đã nghe thấy gì vậy?

Độc Cô Nhạn thở phào một cái rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp:

– Người của Thuần Vu thế gia đã đến đây lâu rồi mà bọn ta không phát giác ra được.

Tuệ Phàm đại sư run lên hỏi:

– Đúng vậy ư? Độc Cô hiệp sĩ có nghe thấy bọn họ đã đến đâu rồi không?

Độc Cô Nhạn chau mày đáp:

– Nhiều lắm là không quá một trăm trượng. Có khi họ đã đến chùa Linh Thạch rồi.

– Ủa! Đến chùa rồi ư?

Thiên sư bở vía hỏi tiếp:

– Vậy mà sao lão tăng tuyệt không nghe thấy một chút thanh âm nào.

Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:

– Bọn họ đã ngỏ lời khiêu chiến với tại hạ. Họ không dùng phép truyền âm nhập mật mà cũng không phải thuật thiên lý dương thanh, nhưng lạ ở chỗ là sao chỉ có một mình tại hạ nghe thấy? Vụ này..?

Tuệ Phàm đại sư khẽ tuyên phạt hiệu rồi nói:

– Nếu vậy thì những cuộc bố trí của chúng ta ở đây không chừng đã bị mấy mụ đó khám phá ra được rồi.

Độc Cô Nhạn gật đầu nói:

– Tại hạ cũng lo rằng nhất thiết công cuộc bố trí đêm nay sẽ tan thành bọt nước.

Thanh âm quái gở kia lại nói vọng vào:

– Độc Cô Nhạn! Lão thân không muốn nói nhiều nữa. Chỉ ra hạn cho người phải ra ngay tức khắc. Nếu không thì dư trăm quần hùng ngụ trong nhà khách xá kia chẳng một tên nào sống sót.

Độc Cô Nhạn lại càng khiếp vía, vội hỏi Tuệ Phàm đại sư:

– Nhà khách xá trong quý tự hiện ở nơi nào?

Tuệ Phàm đại sư giật mình hỏi lại:

– Nhà khách xá ở trong tầng viện thứ ba. Hết thấy quần tăng bản phái và bọn quần hùng đều ở trong đó. Chẳng lẽ bọn Thuần Vu thế gia cũng biết rồi ư?

Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày. Đột nhiên chàng đứng thẳng người lên rồi trầm giọng nói:

– Tại hạ đi rồi sẽ quay trở lại.

Tuệ Phàm đại sư hốt hoảng nói:

– Độc Cô hiệp sĩ mình mang trọng nhiệm, chớ nên khinh suất dẫn thân vào nơi nguy hiểm.

Độc Cô Nhạn gượng cười đáp:

– Vì cơ sự cấp bách, tại hạ không còn đất để mà lựa chọn.

Quần hùng đều giật mình kinh hãi, Thiên Long Tăng hỏi xen vào:

– Phải chăng bọn Thuần Vu thế gia đã kiếm chế hết quần hùng ở trong nhà khách xá?

Độc Cô Nhạn đáp bằng một giọng rất nghiêm khắc:

– Cái đó chưa chắc. Nếu đúng thế thì sao bọn ra không phát giác ra một chút nào?

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Dù cho quần hùng ở trong nhà khách xá chưa bị kiếm chế cũng chẳng khác gì chim trong lồng cá trong chậu. Thử hỏi trong bọn đó ai là người đối thủ được với Thuần Vu thế gia?

Tuệ Phàm đại sư hít mạnh một hơi ngập ngừng:

– Lão hiệp sĩ ra đi chuyến này...

Độc Cô Nhạn gượng cười ngắt lời:

– Nếu tại hạ không may xảy ra chuyện bất hạnh thì xin lão thiền sư lại chủ trương đại cuộc.

Chàng chưa dứt lời đã vọt người xuyên qua điện ngoài mà đi.

Độc Cô Nhạn ra khỏi điện rồi, khẽ điểm đầu ngón chân xuống đất nhảy vọt lên nóc điện nhìn ra bốn phía.

Bóng đêm lơ mờ, giữa đám điện đài trùng điệp khó mà phát giác ra bọn Thuần Vu thế gia ở chỗ nào.

Độc Cô Nhạn chiếu theo lời Tuệ Phàm thiền sư nói là nhà khách xá ở tầng viện lạc thứ ba mé tả, liền đảo mắt nhìn ra phía đó thì quả nhiên thấy một tòa đại điện lơ mờ trong bóng đêm.

Chàng hơi yên tâm được một chút vì ít ra trong khách xá chưa có thảm kịch nào xảy ra.

Đột nhiên thanh âm kỳ dị kia đập vào màng tai chàng.

– Độc Cô Nhạn! Lão thân đã ở đây chờ ngươi từ lúc nào rồi.

Độc Cô Nhạn cả kinh thất sắc.

Nguyên thanh âm kia phát ra từ sau đại điện cách xa chừng hai chục trượng.

Đó chính là một tòa viện khác ở phía trước đại đường. Mấy bóng tùng bách che kín bóng người phát ra âm thanh.

Độc Cô Nhạn trầm ngâm một lát, sau chàng bật lên tiếng cười đồng dục rồi lẹ làng hạ người xuống. Chàng ung dung bước tới phía trước mấy cây tùng bách.

Quãng này chỉ cách chừng hai mươi trượng chàng đi chớp mắt đã tới rồi.

Nhưng chàng chân bước trầm trọng ra chiều khó khăn. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này chàng có rất nhiều vấn đề cần phải suy nghĩ cố tìm ra một quyết định để đối phó với một cục diện vô cùng khẩn trương này. Lúc chàng đến trước mấy khóm tùng bách thì đồng thời chàng nhìn thấy dưới mấy gốc cây có vô số bóng người. Trái tim chàng tưởng như chìm hẳn xuống.

Nguyên bọn người xuất hiện nơi đây là Thuần Vu lão phu nhân, đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân, ngũ phu nhân và ba thiếu nữ đời thứ ba trong Thuần Vu thế gia. Ngoài bốn vị phu nhân dường như toàn bộ đã tới nơi.

Thuần Vu lão phu nhân được ba ả tố nữ nâng đỡ. Mặt mũi vẫn bịt khăn đen. Mũi thấy Độc Cô Nhận thất thểu đi tới liền lạnh lùng cười hỏi:

– Nhai nhi! Mặt người quả nhiên không nhỏ. Chẳng lẽ người không sợ lão thân làm thịt ư?

Độc Cô Nhận bật lên tròng cười sang sảng đáp:

– Bậc đại trượng phu sống có gì vui thì chết cũng chẳng có gì đáng sợ. Huống chi tại hạ chưa chắc đã chịu chết ở chỗ này.

Thuần Vu lão phu nhân cả giận ngắt lời:

– Nhỏ kia! Người đừng tưởng bản lĩnh của mình ghê gớm lắm. Người chỉ như đứa trẻ con ba tuổi trong bàn tay lão thân mà thôi. Người muốn chết thì thật là một sự dễ dàng.

Độc Cô Nhận thấy trong tâm nảy sinh một cảm giác khó tả. Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:

– Tại hạ muốn hỏi lão phu nhân một chuyện có được không?

Lão phu nhân hắng giọng đáp:

– Ta chỉ cho người hỏi một lần thôi.

Độc Cô Nhận lại hỏi:

– Tứ phu nhân đâu?

Thuần Vu lão phu nhân hơi lấy làm kỳ hỏi lại:

– Tại sao người hỏi đến y?

Độc Cô Nhận nhắc lại:

– Lão phu nhân đã ứng chuẩn cho tại hạ được hỏi một lần?

Thuần Vu lão phu nhân đáp:

– Được rồi! Lão thân nói cho người hay. Y là một tên phản nghịch Thuần Vu thế gia. Lão thân cầm tù y rồi. Nhưng lão thân xong việc ở đây trở về sẽ đem y ra xử tử.

Độc Cô Nhạn dặng háng một tiếng rồi nói:

– Nếu lão phu nhân giết chết y thì e rằng... vị cư sĩ trong động Linh xà núi Quát Thương sẽ không nhìn nhận lão phu nhân là mẫu thân nữa.

– Ủa!

Thuần Vu lão phu nhân toàn thân chấn động hỏi tiếp:

– Người nói cái gì? Người đã gặp y rồi hay sao?

Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:

– Đúng thế! Tại hạ rời khỏi Quỷ Sầu Giản rồi liền tới thăm Linh xà cư sĩ. Mối quan hệ giữa phu nhân và cư sĩ tại hạ đã biết rồi.

Thuần Vu lão phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:

– Độc Cô Nhạn! Sao người biết nhiều thế? Vì lẽ gì người giả dạng làm Lâm Thiên Lô? Phải chăng giữa người và lão Lâm có mối quan hệ sư đồ?

Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:

– Nói về mối quan hệ thì dường như còn thân mật hơn là tình sư đồ. Có điều... tại hạ không muốn nhận mối quan hệ đó mà thôi.

Thuần Vu lão phu nhân nghiêng răng quát lên:

– Nhỏ kia! Lão thân không rảnh để nói nhiều với người nữa. Bây giờ chỉ hỏi người là muốn sống hay muốn chết mà thôi?

Độc Cô Nhạn háng giọng một tiếng rồi hỏi:

– Muốn chết thì sao mà muốn sống thì sao?

Thuần Vu lão phu nhân nổi giận đùng đùng đáp:

– Muốn chết thì cũng không dễ dàng đâu. Ít ra là người phải chịu một phen hành hạ. Còn muốn sống thì.. một là phải nói là người làm thế nào mà trốn thoát ra khỏi Quỷ Sầu Giản. Người che mắt giúp cho người trốn thoát là ai? Hai là ngoan ngoãn theo lão thân về làm tôn nữ tể kết hôn với ba tên tôn nữ của ta.

Độc Cô Nhạn đột nhiên ngẩng đầu lên trời cười khanh khách Tiếng cười như phát điên.

Thuần Vu lão phu nhân lấy làm kỳ lạ hỏi:

– Nhai nhi! Người làm sao vậy? Điên rồi chăng?

Độc Cô Nhạn từ từ thu tiếng cười lạt đáp:

– Lão phu nhân coi thường thiên hạ quá. Hai điều kiện này thực dễ dàng lắm, nhất là đem ba vị tôn nữ nguyệt thẹn hoa nhường cho tại hạ một mình hưởng thụ. Chắc Độc Cô Nhạn kiếp trước đã đầy đường tu.

Ba thiếu nữ lúc này chưa kịp bịt khăn sa nghe chàng nói vậy cô nào cô nấy cũng đỏ mặt đến mang tai. Các cô gục đầu vào lưng Thuần Vu lão phu nhân,

không nói nửa lời.

Thuần Vu lão phu nhân lớn tiếng:

– Người nói vậy là ưng thuận rồi. Bây giờ chỉ còn xưng ra người đã cứu thoát ra khỏi Quỷ Sâu Giản. Như vậy thì bao nhiêu hành vi ngông cuồng của người lão thân nhất thiết tha thứ hết không trách phạt chi cả.

Độc Cô Nhạn cười đáp:

– Người đã cứu tại hạ là một nhân vật rất mật thiết với lão phu nhân. Y...

Thuần Vu lão phu nhân đột nhiên biến sắc ngắt lời:

– Ai vậy? Sao y lại có quan hệ mật thiết với lão thân?

Độc Cô Nhạn thủng thính đáp:

– Vì người đó chính là con trai lão phu nhân.

Thuần Vu lão phu nhân lại biến sắc xẵng giọng:

– Người đừng nói càn.

Độc Cô Nhạn nói:

– Lão phu nhân thử hỏi lại đại phu nhân coi.

Thuần Vu lão phu nhân nửa tin nửa ngờ. Mụ trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Thuần Vu đại phu nhân đứng bên dụi dàng lên tiếng:

– Người đó quả nhiên dùng Âm Tà thần công của nhà ta. Tuyệt công của hấn dường như còn hơn cả nhi tức. Nếu không thì nhi tức đã không để hấn trốn thoát.

– Ủa.

Thuần Vu lão phu nhân đứng phắt dậy lẩm bẩm:

– Phải chăng hấn là lão tứ?

Độc Cô Nhạn đồng dục hỏi:

– Linh xà cư sĩ hai chân đã bị tàn phế, sao còn đi từ núi Quát Thương chạy lên núi Nhạn Đãng để cứu tại hạ được?

Thuần Vu lão phu nhân cũng nói:

– Đúng thế! Người này chân tay cực kỳ mau lẹ, nhất định không phải tứ đệ.

Độc Cô Nhạn nói:

– Nếu vậy thì lạ thật.

Lão phu nhân lẩm bẩm một lúc rồi trầm giọng hỏi:

– Y là ai? Nói mau.

Độc Cô Nhạn cười đáp:

– Y là Thuần Vu Cừ. Cái tên đó lão phu nhân còn nhớ chẳng?

Thuần Vu lão phu nhân suýt nữa nhảy vọt lên, mặt la lớn:

– Lão nhị ư? Y còn sống ư?

Thuần Vu đại phu nhân cũng la hoảng:

– Phải rồi! Quả nhiên là hắn.

Thuần Vu lão phu nhân nghẹn ngào ấp úng:

– Chính lão thân đã ra tay đánh chết y ở trong khe suối, làm sao y còn sống được?

Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:

– Mẫu thân tại hạ đã cứu y.

Câu này chẳng khác tiếng sét nổ giữa lúc trời quang, làm cho mọi người đều chấn động tâm thần.

Thuần Vu lão phu nhân run bần bật hỏi:

– Mẫu thân người là ai?

Độc Cô Nhạn thản nhiên đáp:

– Mẫu thân tại hạ là Thuần Vu tứ phu nhân.

Thuần Vu lão phu nhân chẳng khác gì con gà chọi bị thua. Mặt thét lớn:

– Người nói nhăng. Hoàn toàn nói nhăng. Lão tứ không sinh để một đứa con trai con gái nào cả.

Độc Cô Nhạn kiên quyết đáp:

– Nhưng đó là sự thực cả trăm phần trăm. Có điều tại hạ không những căm giận các vị mà thôi, còn oán hờn cả song thân nữa. Vì song thân đối với tại hạ tuyệt không có chút từ tâm nào.

Thuần Vu lão phu nhân gạt đi:

– Thằng lỏi con! Người nói toàn những lời vu vơ, mưu đồ...

Thuần Vu lão phu nhân chưa dứt lời thì Độc Cô Nhạn đã nói ngay:

– Chẳng những tứ phu nhân sinh ra một mình tại hạ mà còn sinh ra một cô em nữa. Có điều y còn may mắn hơn tại hạ là được gửi ra nhà ngoại công nuôi nấng, không đến nỗi bị đem bỏ ngoài nơi sơn dã.

Thuần Vu lão phu nhân vẫn bằng một giọng quái gở la lên:

– Vô lý! Hoàn toàn vô lý! nếu quả có việc này thì đời nào lão thân lại không hay biết được?

Độc Cô Nhạn cười nhạt không nói nữa.

Đại phu nhân nhích lại gần lão phu nhân ghé tai nói nhỏ:

– Vụ này có thể là sự thật. Nhi tức còn nhớ đệ muội đã hai lần cáo bệnh không ra, mỗi lần đến mấy tháng. Không chừng y đã ngấm ngấm sinh dục.

Thuần Vu lão phu nhân tựa hồ đau thương lại giống như người tức giận lớn tiếng hỏi:

– Nhưng sao y phải làm thế? Vì lẽ gì mà giữ kín chuyện sinh dục?

Thuần Vu đại phu nhân khẽ thở dài đáp:

– Vụ này nói cho cùng cũng chẳng có chi là khác lạ. Chắc vợ chồng lão tứ chỉ sợ con mình nhiễm phải ác tật nên sau khi sinh dục liền tìm cách đem ra ngoài Quỷ Sầu Giải.

Thuần Vu lão phu nhân vẫn không tin nói:

– Song vợ chồng lão tứ sau khi kết duyên tứ tức phụ khó lòng không nhiễm phải ác tật. Dù có đưa ra ngoài Quỷ Sầu Giải thì trong mình đứa nhỏ cũng đã có mầm bệnh rồi. Nếu vậy thì thằng nhỏ này...

Đại phu nhân thở dài ngắt lời:

– Nhi tức còn có một việc chưa bẩm báo với bà bà, Tứ đệ muội chưa nhiễm phải ác tật. Đêm hôm ấy nhi tức trối y vào địa đạo, đã nhìn rõ chân tướng y.

Thuần Vu lão phu nhân ngập ngừng:

– Cái đó?

Thuần Vu đại phu nhân lại nói:

– Không chừng tứ đệ có tuyệt nghệ hút được chất độc ở trong người tứ đệ phụ ra, nên...

Thuần Vu lão phu nhân dở khóc dở cười. Mụ muốn khóc mà không ra tiếng.

Sự thực này vượt ra khỏi sức tưởng tượng của mụ nhiều quá. Bất giác mụ liên tưởng đến việc mình sinh ra năm người con trai. Lão đại, lão tam và lão ngũ đều bị ác tật chết rồi. Hiển nhiên quái tật này làm cho đàn ông dễ chết hơn. Còn lão nhị đã luyện huyền công từ thừa nhỏ ác tật khó bề phát tác nhưng sớm muộn gì cũng không tránh khỏi.

Lão nhị bất đồng ý kiến với phu nhân, lúc mụ nổi cơn tức giận, đến cực điểm liền phóng chưởng đánh y chết trong khe suối. Tuy bấy mụ vẫn hối hận về việc nhưng mụ có biết đâu lão nhị đã được tứ phu nhân cứu thoát và vẫn sống trên cõi đời.

Bấy giờ Thuần Vu lão phu nhân khôn xiết bi thương và vui mừng. Mụ rất nóng lòng được thấy mặt con và muốn ôm con vào lòng nữa.

Sau cùng là lão tứ, y cũng bất hòa với lão phu nhân, nhưng mụ đã đánh chết lão nhị và chỉ cần một mình lão tứ mụ không thể nào giết chết hết được. Thế rồi mụ đem cầm tù y vào động Linh xà núi Quát Thương. Đây là chỗ ở cũ của Thuần Vu thế gia. Mụ muốn y ở đây ăn năn sám hối rồi nghĩ đến những thảm trạng mà tổ

tiên nhà Thuần Vu đã trải qua.

Thuần Vu lão phu nhân hành động như vậy là hy vọng lão tứ phát giác ra mình đã lầm lỗi. Không ngờ hành động này chẳng có tác dụng gì đối với lão tứ. Tuy y không thay tên đổi họ nhưng tự xưng là Linh xà cư sĩ thà rằng chịu chết chứ không trở về với lão phu nhân.

Thuần Vu lão phu nhân bị kích thích dữ dội khiến cho bản tính của mụ lại càng thiên lệch, mụ muốn gây đổ máu khắp võ lâm để hả nỗi lòng căm tức.

Thuần Vu lão phu nhân không ngờ ngày nay mình còn một đứa cháu trai nội và nghe nói còn một đứa cháu gái nữa.

Nhưng chuyện này có thật không?

Nếu là sự thực thì mụ nên mừng hay nên đau thương?

Lúc này mụ chìm đắm vào trong cơn trầm lặng suy tư. không nói gì nữa.

o O o